

Ahoj,

poslední týdny máme tady v Assámu snad nejlepší počasí za celý rok, podobné našemu v létě: občas už prší, takže se tráva po dlouhých měsících konečně krásně zelená, a je takové teplo, že můžu být jen v triku celý den, ale ještě se moc nepotím.

Koncem března se v Indii slavil svátek *Holi*, kdy chodili po vesnicích v hloučcích pomalovaní kluci a barvili obličej lidí, nebo aspoň dětí a mládeže, které potkali. Moc nechybělo, a taky bych to tento den na svém výletě na kole schytil. Hned poté přišly velikonoční svátky, které se týkaly jen křesťanské menšiny. Největší oslavou byla vigilie na Bílou sobotu, na niž přijeli několika najatými autobusy a auty i věřící z okolních vesnic. Původně jsem se jí chtěl zúčastnit. Ale když ještě dlouho po desáté hodině pořád nezačínala, nějak mě odradil ten zmatek z mnoha lidí a představa, že po Zeleném čtvrtku a Velkém pátku strávím další hodiny na mši v hindštině, tak jsem radši šel spát. Trochu proto závidím kolegům dobrovolníkům v JARu a Zimbabwe, pro něž byla tato bohoslužba silným zážitkem, jak právě napsali ve svých dopisech.

Ve škole se minulý týden psaly čtvrtletní testy, jejichž zadání jsem jako tradičně předtím přepisoval od učitelů do počítače a kopíroval. A tak jako v předchozích testech i nyní ve většině předmětů (včetně mých) více žáků propadlo, než uspělo. Ale tak už to tu chodí.

Toto pondělí a úterý zas slavil celý Assám *Bohag Bihu*. Městem procházelo několik skupin tanečníků a tanečnic, kteří za peníze přišli před vchody domů majetnějších rodin, zatančili a požehnali dům. Jako všechny školy měla i ta naše v tyto dva dny volno a ve středu po prázdninách dorazila jen třetina žáků. To se mi to učilo, když jsem měl na hodině matematiky jen 16 druháků oproti 50, kolik bývá obvykle!

Včera (v sobotu) se na naší škole konala soutěž v násobilce. Otec Anthony, ředitel školy (lépe řečeno jeden ze dvou kněží, kteří ji řídí), o ní sice mluvil již měsíc, ale když jsem ve čtvrtek zjistil, že pořád nemá moc představu, jak by měla probíhat, nabídl jsem se, že ji s jedním učitelem zorganizujeme. A myslím, že se v rámci možností docela povedla.

Hned po soutěži se slavily narozeniny mé a bratra Thomase. Oba jsme je měli sice už dřív, ale Thomas byl tou dobou na svatbě svého bratra v Oríse.

Oslavenci a pár kluků, kteří se chtějí zvěčnit

Mravenčí vajíčka jsou moc dobrá – ale koušou, potvory!

Jen pro zajímavost: tady v Indii není zvykem, že ten, kdo má narozeniny, dostává dárky. Naopak, čeká se od něj, že nějaké dárky rozdá. Ostatní lidé mu popřejí a pomodlí se za něj. Občas tak za námi učiteli přijde nějaký žáček či žákyně, kteří mají zrovna narozeniny, spolu s dalším, který ho doprovází, a dají nám bonbón. Když v předchozích měsících slavili narozeniny ostatní učitelé, obdarovali nás většinou *samosou*, což je takové pečivo s bramborovo-zeleninovou náplní. My s Thomasem jsme dali každému dítěti bonbon a učitelům oběd – kuře, k němu obvyklou rýži, dál a zeleninu.

O prázdninách na začátku tohoto týdne, kdy jsem měl trochu čas se zastavit, jsem se rozhodl, že se ty poslední dva a půl měsíce budu víc věnovat nejslabším studentům. Takovým, co dostali z většiny testů třeba 3 body z 50, jsou se svými vědomostmi dva roky pozadu za tím, co by měli umět, a doma se o ně nejspíš příliš nestarají. (Nevím, do jaké míry mě ovlivnila četba knihy o Matce Tereze, která sloužila „nejchudším z nejchudších.“). Doučování po skončení vyučování, které jsem nabízel minulé pololetí, se moc neosvědčilo, protože ti, které by ho potřebovali nejvíc, na něj stejně nechodili. Proto si chci vždy vytáhnout dva tři žáky během jejich práce nebo her, takových oddechovým předmětů, u kterých se stejně často nudí, a chvíli se s nimi učít. Tak schválně, jak dlouho mi to vydrží!

Kdybyste si chtěli přečíst rozhovor se mnou v Katolickém týdeníku, který vznikl už v prosinci, ale vyšel teprve nedávno, tak můžete na této adrese:

<http://www.katyd.cz/clanky/evropske-pexeso-v-indicke-skole.html>

Přeji radostné a požehnané dny!

Jirka